

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

112.on5haziran2024

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak resmi

ibrahim hakkı gündoğdu

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak

armada/2 d blok nu: 6

onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

10. yıl. 112. sayı 15 Haziran 2024

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- İbrahim Sağır / Muamma / 3
- İbrahim Berber / Kırk Satır / 4
- Bekir Oğuzbaşaran / Demem Gazeli / 5
- Talat Ülker / Dağlara Yakarış / 6
- Selim Lale / Gazel / 7
- Əli Nəcəfxanlı / Gedip / 8
- Süleyman Abdulla / Ümid Öln Gün / 9
- Mustafa İmir / Sesleniş - 3 / 10
- Kirman Rüstəmli / Qadın / 11
- Mevlüt Yavuz / Bedeh / 12
- İlahə İbrahimi Fərd / Sənin Eşqin / 13
- Yasin Şen / Kalıyoruz / 14
- Ali Yurtgezen / Fuzûlî'nin Musammat Gazelini Şerh Denemesi -2 / 15
- Mehmet Güneş /
Gün İkinciye Merhaba Derken / 17
- Rukiye Aydın / Zevâlin Yüzyılı / 18
- Tacettin Çetin / İncidir / 19
- Aybeniz Garagile Qafarlı /
Əllərindən Tutmaram / 20
- Cahit Can / Öğretmen / 21
- İbrahim Şaşma / Bir Asrın Terennümü / 22
- Tayyib Atmaca / Yedigen/Müsebba / 23
- Metin Özarslan / Yurtla Hisleniş / 24

● İbrahim Sağır

Muamma

Bir Őehre vardım ki ahalisi lâl
Selamıma cevap veren olmadı.
Evlerinin üstü lale, sümbül, gül
Baktım ki toplayıp deren olmadı.

Cisimleri yokta, isimleri var
Evleri bacasız, sade dört duvar
Çevreye hüznle ettim de nazar
Eşinden, dostundan soran olmadı.

Saplandı sineme bir mânevi ok
Burada bir Şey yok kasavetten çok
Gezdim cadde, sokak, merak eden yok
Bir Allah'ın kulu yârân olmadı.

Boş vermişler düşmanlığa, sevgiye
Sükûtları kalmış sanki hediye
Misafire ikram adettir diye
Bir eski hasırcık seren olmadı.

Kendim verdim, kendim aldım selamı
Kendim sustum, kendim ettim kelamı,
Burası gurbet mi yoksa sıla mı?
Dolaştım dolaştım gören olmadı.

● İbrahim Berber

Kırk Satır

Gönlümde sana bir saray yaparım
Bir hayal de olsa bu seni eyler
Tahtında ihtişam her sabah akşam
Güzel hanendeler şarkılar söyler
Başını döndürür kuş sütü meyin
Etrafında sana yaranmak için
Pervane kesilir nedimelerin
Kibrin tavan yapar esrikleşirsin

El bebek gül bebek büyümüşsün ya
Tarar saçlarını bad-ı sabahlar
Aynalar sabırsız gecikme diye
Kafesinde kuşlar senle sabahlar
Narin topuğuna bir diken batsa
Bastığın toprağın içi kan ağlar
Göklerde gezersin Çin'e Maçın'ı
Benimse meskenim sıralı dağlar

Çaktım ya aklıma paslı çiviye
Adındır ardından deli divane
Bir yudumda içen sunduğu zehri
Yolunda düştüğüm kalbi virane
O benim sevdanla ömrüm kısalan
Sen beni bekleme bahtı şahane
Pembe gül yaprağı avuçlarına
Peri masalından düşen şehzade

Öyle ya azatsın kölenim senin
Beni benden alır bir göz süzüşün
Git dersin giderim Kaf Dağı ne ki
Beni mutsuz eder her üzüüşün
Hayat iksirimsin bunaldığımda
Çölde vaha olur Leyla gülüşün
Göklere uçurur alır da seni
Gökkuşağı renkli Zümrüdü Anka

Mecnun çölde gerek öyle değil mi
Ferhat'ın elleri kan revan olsun
Bağrı yanıp dursun garip Tahir'in
Ömrü ve hayatı toz zaman olsun
Can feda olmalı sevda uğruna
Öyle sevmeli ki aşk yaman olsun
Elbette ki sana en yakın yakışanı
Belkıs'ın tahtıdır zümrüt döşeli

● Bekir Oğuzbaşaran

Demem Gazeli

On paralık dünyâ için, kimseye eyvallâh demem
Her mihnete göğüs gerip bir lâhza bile âh demem.

Sabrın sonu selâmettir, esenliktir sabrın sonu
Yalancı fecre aldanmam, gün doğmadan sabâh demem.

Bir hikâyenin içinde, duvarda asılı tüfek
Patlamıyorsa, ben ona, Çehov gibi, silâh demem.

Kışın arkası bahârdır, sakın kesme umudunu
Şâir-yazar tok gönüllü değilse mâşallâh demem.

Hüvelbâkî olmayana, ezel-ebed kalmayana
Her şeyi yaratmayana, Mutlak Gerçek İlâh demem...

● Talat Ülker

Dağlara Yakarış

Gene efkâr sardı gönül yurdunu
Size geldim halim perişan dağlar!
Sizden gayri kime derim derdimi
Her gece Hızır'la görüşen dağlar!

Anlatsam düşümü yorar mısınız
El açıp yaramı sarar mısınız
Dost elinden haber sorar mısınız
Gökçe turnalarla yarışan dağlar!

Doruğunuz göğü delen ok mudur
Bağrınız taş, sizde insaf yok mudur
Yoksa ki derdiniz benden çok mudur
Yücesinde gamla uğraşan dağlar!

Dertleşmeye gelsem kovar mısınız
Kızıp başınızdan savar mısınız
Alnımı buz ile ovar mısınız
Kar ile dumana karışan dağlar!

Aşılmaz ki doruğunuz asayla
İnsaf edin, koman beni tasayla
Hira'dan Ahmet'le Tur'da Musa'yla
En yüce makama erişen dağlar!

● Selim Lale

Gazel

Gam nedir ki bir kiřinin Allah ise kimsesi
Gören O'dur bilen de O, Semî' iken her sesi.

O'na dayan sarıl O'na hâl bilmeze yâr olma
Gafur O'dur, yâr u yâran cümle cânân nefesi.

Sırr-ı aşkla yaktı ezel divaneler bağrını
Hemdem-i yâr olmak nedir nâdân değil bileşi.

Ey kalıbı çamur ey kalbi Hak nurundan olan
Can gözün aç Vahdet'i gör âlemde kesret nesi.

Varsa varım verdim anı, yağma olsun mezadda
Derd-i dilârâdır *Selim* gönlümüzün neş'esi.

● Əli Nəcəfxanlı

Gedib

Bir qız arzuların qanadlarında
Bakını tərkd edib, Laçına gedib.
Şəhərli qızların diliylə desək,
Dünyanın o biri ucuna gedib.

Bir Laçını seçib quş adlarından
Quş kimi səkib də, o, şadlanıb da
İslanıb sevincin gürşadlarında
Az qala uçuna-uçuna gedib.

Günə gülümsəyir, Aydan yaşmanır
Baxtı yamanlamır, vaxtı daşlamır
Gül-çiçək içində gəzib xoşlanır
Çələng hörüb qoyub saçına gedib.

Yaşayır ilboyu baharı orda
Həyatın dadını çıxarır orda
Dünyada yermi var yuxarı ordan
Qovuşub taxtına-tacına, gedib.

● Süleyman Abdulla

Ümid Ölən Gün

Bir yaz axşamıydı ümid ölən gün,
Hava çox çisəkdi, vaxt az qaranlıq.
Yolu işıqsızdı, yolçusu üzgün,
Başqa cür düşürdü bu yaz qaranlıq.

Divardakı saat ağrı sayırdı,
Rəngi ağarmışdı şamda şö'lənin.
Bir adam kənarda pıçıldayırdı,
Dəfn edin yerinə məni öləninin.

Yoxsa sağlığına gözmü uçurdu?
Bəxtin oyununa yumub bax hələ.
Ölən ana qədər pöhrə puçurdu,
Nə çiçək açmışdı, nə yarpaq hələ.

O tanrı bildiyi, özünü bəndə,
Basmışdı bağrına yağı yadı yer.
Bu doğma ölkədə, qürbət vətəndə,
Dəfn üçün ümidə tapılmadı yer.

Qalımı cəfadı, gedimi səfa,
Vardığı dünyanın adı ki Haqdı.
Nə göydə etibar, nə yerdə vəfa,
Ortalıqda qalan körpə uşaqdı.

Zülmət gizləmişdi bətnində ahı,
Nə gecə yarıydı, nə də ki tən gün.
Deyildi açılan bir də sabahı,
Bir yaz axşamıydı ümid ölən gün.

Sesleniş - 3

Tadım-tuzum yok son günden bu yana
Hâlâ var mı bana yer hayalinde
Hüzün hükmediyor geçen zamana
Bineğin dizgini yazgı elinde

Her neler olduysa sır sende saklı
Dönülmez kararın belki de haklı
İhtimaller donuk bırakır aklı
Yerim mi kalmadı hasbihalinde?

Rastlama umudum tümünden azaldı
Her bir geçen yılda kaygım çoğaldı
Haber almak sahih rüyaya kaldı
Bir hüzün havası gönül telinde

Arzun mu kayboldu tekrar görmeye
İçimdeki senden izler sürmeye
Belli ki gönlün yok selam vermeye
Tavsamış dostluğun dem zevalinde

Sarsıntıdan gönül şehri yıkıntı
Göz önünde enkaz her gün sıkıntı
Türküye, şiire sığmaz yakıntı
Hayaller savrulur bahtın yelinde

Uzun yıllar geçti ne ses ne seda
Yoklara karıştın etmeden veda
Bu benden semaya salınan nida
Kalakaldım susuz pınar halinde

Anılar geçitte ömrün güzünde
Solgun tomurcuklar saklar özünde
Bir nebze teselli olur hüzünde
Her biri bir şey der kendi dilinde

Sevecen heyecan nereye gitti
Ne oldu ki şakrak ruhu kaybetti
Asude dem miydi yaşanıp bitti
Hayat gerçeğinin azgın selinde

İç girdaplarımda yitik ararım
Hatırda kalanı tekrar tararım
Sesi görüntüyü başa sararım
Tekdüze hayatın sığ minvalinde

Geçmişten sıyrılıp dönemem güne
Ne yapsam takılıp kalırım düne
Seyyal ruhlar bir gün döner özüne
İmir sadakatle durur kavlinde

● Kirman Rüstəmli

Qadın

Qəlbimə yazılmış müqəddəs adın
Şərəflə daşydın analıq adın
Sən elə zirvəsən, əlim çatmayır
Dünyanı yaradan qadın, ey qadın.

Nə qədər ülvisən, tər tərəvətsən
Gəl, duyum əlindən cənnətin dadın.
Yetimə, yesirə sən səxavətsən
Dünyanın dərdini daşıyan qadın.

Tanrı yaradanda belə yaradıb
Səni uca tutub yanında yadın.
Sənə bəzək verib, səni daradıb
Acısı şirindən çox olan, qadın.

Anasan, başından aşar qayğılar
Hər zülmə qarşıdır ana fəryadın.
Vətənə göz diksə mürtəd yağılar
Erkəyi yanında döyüşər qadın.

Bir damla südünün mayası mənəm
Yatmayıb sübhədək sən mənə baxdın.
Hər gün itirdiyin keçmiş, dünənəm
Ulumun ulusu, qadın, ey qadın.

Behiştə, cənnəti niyə axtarım
Behişdən, cənnətdən ucadır adın!
Sənsiz əsəblərim çəkilər tarım
Evimin sultanı qadın, ey qadın.

● Mevlüt Yavuz

Bedel

Münzevi bir kuş gibi, çömelemem kapında
Pervasız istilana, teslim olmadım daha
Eski yeminlerini, bozdur harca istersen
Boşa kürek çekip de sitem etmem feleğe
Boyumun ölçüsünü, aldırımam hiç kimseye
Hazır giyinirim ben, bunu da yaz bir yere

Bedeli ödenmişse, yaşanan her anın
Vefa hatırasıdır, di'li geçmiş zamanın

Geçmiş zamanın nabzı, atar hurdalıklarda
Tavsamış duyguların, dök kirini pasını
Dokun gözyaşlarıma, parmağının ucuyla
Hisset pişmanlığımın, erime noktasını
Boş laf öğüttüğümüz, tövbekâr değirmenler
Çoktan toplayıp gitmiş, tarağını tasını

Olsun intizarlarım, sol göğsünde madalya
Dibi delik kovada, ay yaşamaz Manolya

● İlahə İbrahimi Fərd

Sənin Eşqin

Neyləyim ki mələyim bir mənə sarı baxasan
Bir sərin çeşmə misalı ürəyimdə axasan

Yıxasan eşq evimi sonra əlinlə tikəsən
Süzülüb sürmə kimi göz qabağıma çıxasan

Üzülüb sel kimi getdin, gözəlim bir bəri bax
İldırım tək, bu sınıq könlümə bəlkə şaxasan

Neyləmişdim sənə, birdən - birə gözdən salasan
Məni hicran oduna yandırasan, hey yaxasan

Necə qıydı ürəyin, dünya qədər qüssələri
Qəlbimin mehrabına ayə bə ayə taxasan

Bil, *İlahə* sənin eşqinlə bu dünyaya gəlib
Olmaya qəsd eləyibsən bu cəhanı yıxasan!

● Yasin Şen

Kalıyoruz

Őu dũnya bir kŕhne saray
Gezdiđinle kalıyorsun
Bu yaŐamamak sanma kolay
Sezdiđinle kalıyorsun

Kimi sezdi kimi azdı
Kimi sana kuyu kazdı
Elde kalem kimi yazdı
Yazdığınla kalıyorsun

Kũcũcũksũn dıŐarından
Kocamansın iŐeriden
GŕsteriŐten gŕsteriden
Bezdiđinle kalıyorsun

İnsan nefsi buna doymaz
Hem sesini kimse duymaz
Meteliđe seni saymaz
Kızdığınla kalıyorsun

Anla Şunun geređini
Yıkarak git diređini
Dertli dertli yũređini
Ezdiđinle kalıyorsun

YaŐa kalpte sevda ile
İŞimiz yok dava ile
Őu gŕnlũnũ kavga ile
Ŭzdũđũnle kalıyorsun

Bu dũnyaya verme meyil
Őũnkũ bura dâim değil
YaŐadıkça sev ve sevil
Sezdiđinle kalıyorsun

Fuzûlî'nin Musammat Gazelini Şerh Denemesi - 2

4

“Gamım pinhân dutardım ben, dediler yâre kıl rûşen, Desem ol bî-vefâ bilmen, inanır mı inanmaz mı?”

[Ben (aşk yüzünden çektiğim) ızdırabımı gizliyorum. Sevgiliye (bunu) açıkla dediler. (Aşkımı ve bu uğurda çektiklerimi) söylesem, bilmiyorum o vefasız (sevgili) inanır mı inanmaz mı?]

Divan şiirinin tasavvufa göre şerhedilip edilemeyeceği meselesi bilhassa **“yeni”** şârihleri bir hayli uğraştırıyor. Daha doğrusu bütün şiirlerin tasavvuf zaviyesinden ele alınmasına karşı çıkılıyor ve bunun böyle olmadığı yahut olmaması gerektiği izaha çalışılıyor. Bu maksatla, dînî veya tasavvufî hassasiyetleri yeterli bulunmayan şairlerin adları zikrediliyor, **“din dışı”** bir sahayı husûsen konu alan metinler belirleniyor, tasavvufî izah için “olması gereken” bazı şartlar sıralanıyor. Bunlar doğru tesbitler ama maksat ve istikametini alenen **“lâ-dînî”** olarak ilan etse bile bir şairin yahut şiirin tasavvufîla irtibatsızlığını ispata yetmez. Zira dînî-tasavvufî olan / olmayan ayırımı modern zamanların bölmeli kafa yapısının bir tezahürüdür. Şair farkında olsun olmasın, yaşadığı atmosferin terkinde din ve tasavvuf unsurları hâkimdir. Tasavvuf, Divan şiirini meydana getiren anlayışın iliklerine işlemiştir. Şairin niyeti veya maksadı bu keyfiyeti değiştirmez. Dolayısıyla elbette her şiiri tasavvuf prensipleriyle şerh etmeye kalkışmak mümkün değildir ama şerhlerde tasavvuftan büsbütün imtina da doğru değildir. Esasen kolay tefrik edilemeyen bu iç-içelik, mecaz-hakikat, dünya-ukba tasniflerinde de vardır ve müslüman mantığı hep mecazî hakikate, dünyayı ebedî âleme göre düzenlemiştir. Mecaz yahut dünya, hakikate ve ebedî olana geçiş için vesile kılınır; itibar, önem ve nanâsını bu münasebetle kazanır. Dünyaya ait bir meseleyi maverâî bağlantılarından koparır, onu sadece bu dünya içinde tutarsanız şerh ve izah edemezsiniz.

Divan edebiyatındaki **“mecazî sevgili”**nin münakaşa konusu olmasının sebebi budur. Belli güzellik unsurları verilen mecazî sevgilinin, tasavvuru mümkün olmayan müteâlî bir varlığın idrakine vesile kılındığını hesaba katmaz isek, fizikî hususiyetlerinin bu dünyadaki güzellere neden benzediğini, neden hep aynı vasıfları taşıdığını, neden **“tek”** olduğunu, cinsiyetini... ilh. tartışır dururuz da bir arpa boyu yol alamayız.

Bu izahatı şunun için yaptık: Fuzûlî'nin yukarıdaki beytinde sevgilinin **“vefasızlığı”** öne çıkarılmış. Aslında **“vefasızlık”**, yani sevgilinin âşığa iltifat etmemesi, onu yok sayması, onun derdini anlamaması, âşıkların enfûsî bir tesbitidir. Meseleye maşuk açısından bakıldığında, vefasızlık gibi anlaşılan tavrın bir zaruret olduğu görülür. Zira sevgili **“tek”**tir. Binlerce âşık arasında kimin gerçekten âşık olduğunu anlaması, onların cevr ü cefaya mukavemetiyle alâkalıdır. İşin bu tarafına daha sonra döneceğiz. Bu noktada, **“sevgili neden ‘tek’tir?”** sorusuna, onu **“hakikî sevgili”** ile irtibatlandırılmadan cevap bulunamayacağına işaret edelim. Demek ki şair tamamen mecazî bir güzeli anlatmayı murad etse dahi, bu sevgilinin **“yegâne”**liğinden dem vurduğu an, dînî-tasavvufî bir kabulü de benimsemiş olmaktadır.

Gazelin bu beytinde Fuzûlî, aşk ızdırabını gizlediğini, dışa vurmadığını, bu sebeple sevgilinin kendisini âşık sanmadığını söyleyerek, ikinci beyitteki yakınmasına benzer bir şikâyette bulunuyor. Ona, **“aşkını görünür hâle getir”** diyorlar. Bu tavsiyelere ve aşkını ifade düşüncesine rağmen şair, sevgilinin kendisine inanıp inanmayacağından emin değildir.

Beyit **“pinhan tutmak”** ve **“rûşen kılmak”** tezadı üzerine kurulmuştur. Pinhan tutmak, **“saklayıp gizleyerek bir şeyi görünmez hale koymak”** demektir. Aşk gamı gönüldedir. Siyah bir göğsün arkasında olduğundan gönül görünmez. Gönül görünür kılmak için sineyi yakmak, teni yok etmek gerekir. Bağrın erimesi canın yanmasına bağlıdır. Şiirin tamamına hâkim olan mum mazmunu ile buna bağlı karanlık bir fon ve aydınlanma arzusu burada da karşımıza çıkıyor. Mum yanmadıkça erimez; karanlık dağılmaz ve var olduğu iddia edilen şeyler hep **“pinhan”** kalır. Öte yandan **“gam”** pinhan tutulabildiğine göre ateşsiz ve dumansızdır. Yanmayan bir gönlün **“gam”**ıdır. Böyle bir gam da bunun kaynağı olan aşk da su götürür. Zira **“aşk ile müşk gizlenemez”**. Müşk veya misk, güzel kokusuyla kendini ele verir. Aşk da böyledir. Verdiği keder, kaygı ve elem sebebiyle âşık âh çeker, gözyaşı döker. Âh ve gözyaşı gammazdır; gönüldeki gamı açığa çıkarır. Bu sebepledir ki sevgilinin vefasızlığından şikâyet eden âşığa **“gamını rûşen kıl”** öğüdü veriliyor. Rûşen kılmak, **“bir şeyi aydınlatarak görünür hale getirmek”** manasındadır. Gönülde ateşli bir gam olsaydı zaten rûşen olacak-

tı. Şu hâlde bu tavsiye, gönlündeki aşkı alevlendir, aşkının şiddetini artır demektir. Böylelikle âşığın gam ve kedere düşer olması, bunların da dışardan farkedilmesi söz konusudur. Aşkın artması, şiddetlenmesi, aşk ateşinin âşığın gönlünü rûşen edecek kadar alevlenmesi ise sevgilinin cefasıyla mümkündür. Bunun içindir ki sevgililer cevredeler. Gerçek âşıkların onların vefasızlığından şikayete hakkı yoktur. Fuzûlî hem sevgilinin vefasızlığından yakınıyor hem aşkını hâl ile izhar etmek yerine kâl ile anlatmayı düşünüyor. Oysa aşk söz ile ifade edilemez. Hem sevgili karşısında âşik söz söylemeye mecal bulamadığı için, hem aşkın kemal mertebesinde artık söylenecek söz kalmadığı için aşk anlatılamaz. Dil ile ikrar edilen fakat kalp ile tasdiği şüpheli bir aşka elbette sevgilinin iltifatı olmaz. Sevgilinin istiğnasını “**vefasızlık**” olarak görmekle âşik, ateşsizliğine dışardan bahane aramaktadır. Kaldı ki âşik olunan güzelin cevrinde ısrarı, henüz alevlenmemiş bir aşkın istikbalde âşığın gönlünü tutuşturup aydınlatması ihtimalini yaşatır. Nihayet sevgili “**güzel**”dir ve vefasızlık güzelliğin şanındandır. Öyle ise âşığın tereddüt ve şikâyeti aslında sevgiliden değil kendindedir; gönlünden emin olmamasındandır.

Beypite kifayetsizliğinden müşteki olunan aşkı “ilâhî aşk” olarak alırsak bilhassa “**rûşen kılmak**” ifadesine farklı bir mana vermemiz gerekir. Zira âşik gizlese de Cenab-ı Hak herşeyden haberdardır. Esmâü'l-Husnâdan biri de “**Habîr**”dir. Öyle ise burada aşk mutlak sevgili olan Allah'tan değil diğer insanlardan gizleniyor. Bu da iki hale işaret eder: Birincisi, halkın kınamasından korkuluyor olabilir. Aşk, gönlün ve ruhun akla galebesidir. Âşıklar diğer insanların yaşayamadığı halleri yaşarlar; bazan cezbeye kapılır, bazan ayrılık acısıyla feryad eder, bazan müşahade ettikleri güzelliklerle mest olurlar. Bu yüzden âşik aynı zamanda mecnundur. Aykırı tavırları, akıl ölçülerine sığmayan davranışları yüzünden halk tarafından kınanır, ayıplanır hatta taşla tutulurlar. Âşığın halk nazarında rezil ü rûsva olmamak için aşkını gizlemesi hem aşkının yetersizliğinin hem de hâlâ akıl ve dünya bağlarından kurtulamadığının işaretidir. İkinci olarak, “**pinhan tutma**” çabası, doğrudan doğruya aşkın zayıflığına delalet eder. Nasıl şarap içen sarhoş olur ve halini gizleyemezse, âşik da öyledir. Aşk şarabını kana kana içenler, isteseler de aşklarını pinhan tutamazlar. Sarhoş kendinde ise, şarap içtiğini etrafa belli etmiyorsa “**sarhoş**” değildir. Sarhoşluğun akibeti de aşkın kemal mertebesi de rûsvâlıktır. Her iki halde de şâirin aşkının yetersizliğinden şikâyet ettiği anlaşılır.

Şairin bu probleme gerekçe gösterdiği “**sevgilinin vefasızlığı**” ve çözüm için düşündüğü “**söz ile izah yolu**”, tasavvufî açıdan yorumlanırsa aşk kifayetsizliğinin hakiki sebepleri anlaşılır.

Evvela “**bî-vefa**” sıfatının sevgili olarak “**Allah**” kastedildiğinde lügat manasına kullanılmayacağını belirtelim. Allah hiçbir kayıt ile bağlı olmadığı, âlemlerden müstağnî ve müberrâ olduğu için “**bî-vefa**”dır. Âşıklarına karşı lâ-kayddır, onlara istiğna yüzünü gösterir, cevredir, naz eder. İstiğna, cevri ve naz, vahdetin kesret halinde tecellisidir. Asıl vefa insandan beklenir, onun Elest Meclisi'ndeki ahbine sadık olması istenir. İnsan bu kesret âleminde vahdeti bulacak, mecazda kalmayıp hakikate koşacaktır. “**İmtihan**” budur. Ve “**imtihan**” ile “**mihnet**” aynı kökten gelir. Kaldı ki bu imtihan sürecinde “**mihnet**” gibi görünen istiğna ve lâ-kaydilik, âşığı daha çok âşik etmek, onu kemale erdirmek suretiyle vuslatı çabuklaştıran bir “**nimet**” gibi de görülebilir.

Mesele bunu böyle idrak edebilecek “**kalp**”tedir. Allah aşkı ezelde bütün insanların kalbine yazmıştır. Kalpten mâsiva çıkarılamaz ise mutlak sevgili orada tecelli etmez. Nefsi yenmek, maddeyi aşmak, kesretten geçip vahdete erişmek yolunda kul kendine düşeni yapmaz; bu mahrumiyeti Allah'tan bilir, onun bî-vefa olduğunu söyler. Halbuki hakikî âşik şikâyet etmez, sevgiliden gelen nimete de cefaya da aynı gözle bakar, aşkının gerektirdiği her şeyi tereddütsüz yapar. Beypite bilhassa hissettirilen şüphe, şikâyet ve tereddüt ile ilahî aşkın “**yetersizlik**” derecesi anlatılmak istenmiştir.

Aynı eksiklik, “**desem**” ifadesiyle de gösterilmektedir. Allah'a, bize bizden yakın olan yegâne varlığa derdimizi anlatmak için zaten söze ihtiyaç yoktur. Esasen hakikî âşığın şiarı susmaktır. Âşik bir makama erişir ki artık orada söz söylenemez; dil onu anlatmaktan âcizdir. Âşik “**ben**” dahi diyemez. Çünkü bir kendisi bir de Hak olunca, netice ikiliğe varır.

Beypite asıl anlatılmak istenen bu ikiliğin hâlâ aşılammış olmasıdır. Âşik bu çıkmazda “**yardım**” diliyor. Bî-vefa sitemi bunun için. Daha çok gam, daha çok ızdırap gelmeli ki “**can yansın**”, gönül Allah'ın tecellisiyle rûşen olsun ve âşik-mâşuk ikiliği son bulsun.

● Mehmet Güneş

Gün İkindiye Merhaba Derken

Gelen sonbahardır, demlenir efkâr,
Ömür ikindiye merhaba derken...
Saçırma kar yağar, kalbime bahar
Ömür ikindiye merhaba derken...

Eylül serinliği çöker bağırma
Ağrılar eklenir yürek ağırma
Gençliğim ses vermez artık çağırma
Ömür ikindiye merhaba derken...

Hazan hükmederken alınyazıma
Hüzün mızrap olur gönül sazıma
Seneler aldırılmaz itirazıma
Ömür ikindiye merhaba derken...

Çizgiler yüzümü örtmeye başlar
Ruhumu bir melâl tartmaya başlar
Yalnızlık gitgide artmaya başlar
Ömür ikindiye merhaba derken...

Hayâller sararır, düşler paslanır
Öfke sükût eder, akıl seslenir
Her bakışa bir yorgunluk yaslanır
Ömür ikindiye merhaba derken...

Mevsim geçer, aylar göçer, gün erir
Hayat güze döner, kışa yol verir
Dostlar gazel döker, Güneş ürperir
Ömür ikindiye merhaba derken...

El eden akşama bir selamım var
Azıksız yıllardan yana gamım var
Ve artık zamana ihtimamım var
Ömür ikindiye merhaba derken...

● Rukiye Aydın

Zevâlin Yüzyılı

Küffâr ele geçirmiş dünyanın nizâmını
Zulüm üstüne kurmuş bütün intizâmını
Ocakta tüten aşın eynindeki her arşın,
Hepsi ondan sorulur göz üstündeki kaşın
Eğitimle eğitip musallat ettikleri
Özünü unutturur zihne yedirdikleri
Sanırsın medeniyet onda ermiş visâle
Her dilde aynı nâme ne gerek var mîsâle

Yirmi birinci yüzyıl küffârın yüzyılıdır
Kemâle erdi zulüm zevâlin yüzyılıdır

Gafil bilir ettiğin bilemez akıbetin
Mü'mine birdir dünya hem de âhiretin
Zihne pranga vurup sandı ele geçirdim
Göğüslerde çarpanı şimdi gözden geçirdim
Mü'mini şöyle dursun top-yekûn kullarına
Nüfûz edip çevirdi Aksâ kiblegâhına
Kiblesi birdir artık yek-vücûd insanlığın
Filistin muştusudur tek-vücûd insanlığın

Zulme uyandı dünya küffârın yüzyılıdır
Kemâle erdi zulüm zevâlin yüzyılıdır

Aksanın yiğitleri ezel-ebed bir koldur
Biri alır sancağı yolu mü'mine yoldur
Ebu Ubeyde önde Hamza durur arkada
Aksânın mü'minleri birer sürûr arkada
Topyekûn terk etseler birer birer ocağı
Zulüm boş bıraksa da annede ki kucacı
Bir ölür bin dirilir Aksânın mü'minleri
Sıra sıra dizilir Aksânın mü'minleri

“Berran ve bahren ve cevven” yüzyılıdır
Kemâle erdi zulüm zevâlin yüzyılıdır

Ey aziz toprakların ey aziz mü'minleri
Dünyayı uyandıran Aksâ'nın şehitleri
“Üstü değilse altı, bu topraklar bizimdir”
Haykırdıkça gönülden dirilten nesilleri
And olsun ki Ceddimin yolu dâim yolumdur
Aksâ'nın hür sancağı âsar-ı mansur kolumdur
Düşmeyecek sancağın and olsun ki toprağa
Emânetin bizimdir and olsun ki toprağa

Uyandırdı aslanı küffârın yüzyılıdır
Kemâle erdi zulüm zevâlin yüzyılıdır

● Tacettin Çetin

İncitir

Ehli dil olmayan meclise gelse
Manayı es geçer, sözü incitir.
Kıyl ü kâl eder, sükûtu bilmez
Kaş yapayım derken gözü incitir.

Sevda kervanında geri kalanlar,
Muhabbet bağından mahrum olanlar,
İbrahim olmadan nâra dalanlar,
Kül eder ateşi közü incitir.

Edepten, erkândan nasip almamış,
Sıdk ile Rahmân'a secde kılmamış,
Bir ömür okumuş mana bilmemiş,
Mushafı anlamaz cüzü incitir.

*Havayi Abdal'*ım hayali bırak.
Ömre hazan geldi, sonumuz kurak.
Dalında kalırsa sararan yaprak
Toprağa gam düşer, güzü incitir.

● Aybeniz Garagile Qafarlı

Əllərindən Tutmaram

Bağladım ürəyimdə
Sənə gələn yolları.
Qırram sənə açılan
Bu uzanan qolları.

Yenicə puçurlayan
Sevgimizə daş atdın.
Nifrəti bağrına bas
Bəlkə məni yaşatdın.

Bir daha adın gəlməz
Mənim bu lal dilimə.
Axı sənin yolunda
Mən gedərdim ölümə.

Əllərindən tutmaram
Son nəfəsdə, son anda.
Əgər güvən yoxdusa
Baxma içilən anda...

Daha sevgi bağımnda
Bülbül ötüşən deyil.
Ürəyimi çox qırdın
Vallah bitişən deyil.

Daha ayrı dünyanın
Yolçusuyuq ikimiz.
Deyək mübarək olsun
Sənli, mənli itkimiz.

İstikbâlimiz bil sana emanet
İyi yetişmeli bala öğretmen.
Bugün ufuklarım karanlık gayet
Yarınlarda pür nur ola öğretmen.

Sen ipek böceği, onlar kozası
Kaybolan zamanın yoktur kazası
Aslolan bilirsin Allah rızası
Tamah etme para pula öğretmen.

Araştırırsın, bulsun, öğrensin, sorsun
Körpe yavrularım hayaller kursun
Ağaç çiçeklensin, meyveye dursun
Su yürümelidir dala öğretmen.

Ömrünü harcadın, çok emek verdin
Dikenler içinden gülleri derdin
Pusatı kuşandın, yayını gerdin
Okların hedefi bula öğretmen.

Uyanalım artık, çok işimiz var
Çalış ki yurduma gelmeli bahar
Açsın menekşeler, güller, zambaklar
Solmasın çiçekler, sula öğretmen.

Eğitim denen şey kalkınma demek
Zayolmasın, boşa gitmesin emek
Tek arzum inan ki biz bize yetmek
Muhtaç olmayalım kula öğretmen.

Yanlışlardan uzak ol, hep doğrudur
Hedef ıskalama, hep on ikiden vur
İstikametimiz Hakkın yoludur
Kaymasınlar sağa sola öğretmen.

Dostlarıyla hemhal, dostla barışık
Beyninde tefekkür, alnında ışık
Vatana sevdalı, millete aşık
Meftun olsun aka, ala öğretmen.

Unutma ki onlar sevgine muhtaç
Şefkatin merhemdir, sevginse ilaç
Rehber ol onlara, yollarını aç
İlmin deryasına dala öğretmen.

Kaçırmayasın ki bu son bir fırsat
Gayretin tohum, emeğin hasat
Girmesin araya fitne ve fesat
Sevgiyi saygıya ula öğretmen.

Keşmekeşlik gayri sükûna ersin
İstikbalim artık huzuru görsün
Kör karanlık bize müjdeyi versin
Son şafağa çeyrek kala öğretmen

Art niyetli olmak insanlık değil
İyiliği besle, kemlikleri sil
Sevginle kucakla, saygından eğil
Milletinle ol kol kola öğretmen.

Bir nesil isterim ocağı tüten
Hiç değilse kendi kendine yeten
Yetişsin ki nesil hemen bugünden
İstikbale selam sala öğretmen.

Ne olursa olsun öpme el etek
Başın eğilmesin, dik durmak gerek
Sen çalışkan arı, öğrencin petek
Doyum olmaz böyle bala öğretmen.

Gönlün çok zengindir, gözünse toktur
Öğretmen yay ise öğrenci oktur
Menzilimiz uzak, işimiz çoktur
Sakin vermeyesin mola öğretmen.

Yepyeni umutlar, emeller gerek
Çelikten de kavi temeller gerek
Bu millete yeni Kemaller gerek
Gayri çıkmalıyız yola öğretmen.

Bir Asrın Terennümü

Söyle necip milletim, gelen hangi bahardır?
Zemheri zincirlerin, kırıldığı demdeyiz.
Karanlığın ardında, mutlak bir şafak vardır.
Al bayrağın göklerle, sarıldığı demdeyiz.

Topyekûn kıyamdayız, açık alın, başlar dik.
Zaferleri devşirdik, cephelerden azimle.
Bu vatan geçilmedi, bilmeyene bildirdik.
Ezelimden ebede, bayrak ezan bizimle.

Söylesin Sarıkamış, söylesin Çanakkale;
Bir vatan sevdasının, narında pişenleri.
Al kanla destan yazıp, yıldıza ve hilale;
Yağmur gibi toprağa, aşk ile düşenleri.

Medeniyet yolunda, adım adım yılmadan,
Asalet mayasıyla, yoğrularak yürüdük.
Zaman kaç yiğit gördü, yaşı yirmi olmadan,
Bu vatanın üstünü, şüheyla bürüdük.

Kanat çırpır bir asır, uçsun hürriyet kuşu,
Kanat sesleri değsin, kalbine gök semanın.
Ecdadımdan emanet, arzımda derin huşu.
İstiklal mührü vardır, sinesinde zamanın.

Hürriyet pınarının gözesinden sızıp da,
Sakarya'nın katresi, Fırat'ın akışıyız.
Tarihin sinesine, destanları yazıp da
O Kemalî gözlerin, hür mavi bakışıyız.

Kursağında hevesle, yedi düvel döndürdük.
Kim pranga vuracak, şu kahraman ırkıma?
Biz ki vatan diyerek ne volkanlar söndürdük.
Bayrağım eşlik eder, bitmeyecek şarkıma.

İsli bir çıra yaktık, varıp behr-i zamana,
Hazan içinde bulduk, unutulmuş baharı.
Yer yok boyun eğmeye, yeise ve gümana.
Asil millet bulmuştur, zifiride neharı.

Şavkı cumhuriyetin, bir asır kalbe vurur.
Güneş olur ay olur, ebediyen neslime.
Ak alın açık alın, bitmeyecek bu gurur.
Düştüğümüz görülmez, esarete teslime.

Cumhuriyet neslimin, bahtı, şerefi, şanı
Hürriyet sancağıyla açtığı son çığırdır.
Türk'ün kudret pınarı, asaletin nişanı,
Bir asır bir milletin sığındığı bağırır.

Medeniyet pınarı, çağdaş uygarlık yolu.
Cehaletin hükmü yok, ilim irfan yurdunda.
Vur demir yumruğunu, çağlara Anadolu,
Yediden yetmişine, bir ordu var ardında.

Payidar bir baharın, demirdendir gülleri.
Umudun kokusunu, yüklenirken yarına.
Uçun ak güvercinler, boş kalmasın elleri;
Bir neslin yüreğine, şehitler diyarına.

Tarih bizi anarken, ta ezelden hür desin.
İstiklalin şavkında, yüzün aydın Türkiye'm.
Yüzyıla çok yakıştın, yakıştığın yerdesin.
Yarının ve şafağın, gözün aydın Türkiye'm.

Yedigen / Müsebba

-Metin Özarslan'ın Seven şiirini tesbi-

Haddini aşmaya koşar bu hayat...
Bir şirin hasrettir tahammül fersa
    Ağustos üşütse Ocak kavursa
    Har vurup harmanda akli savursa
    Gözünü yumunca canan buyursa
Dağlara sırlanan sular uyursa
Elinden düşürür külüngü Ferhat...

Görünür vazgeçme burcunda acun
Çözerken her leylin gramerini
    Hokkasına döker gönül terini
    Karıştırır bulur sözün zerini
    Ten içinde saklar aşk defterini
Ne şemsini görür ne kamerini
Hay dilini talim eyleyen Mecnun...

Gözüne mi gelir dert, acı verem
Yürürken yollara yıllara yaşlı
    Unutur sevinci her günü yaşlı
    Hangi hava mümkün kılar ki vaslı
    İçinde mükerrer bir hüzzam faslı
Anlar nedir aşkın nüshası, aslı
İçin için yanıp tutuşan Kerem...

Acıdan umutlu zevkten mustarip
Dolaşıksa nem peşinde bîçare
    Ölse de yüzünü dönmez ağyare
    Yârenle yüreği olur yekpare
    Derdinden dert arar derdine çare
Dağlarından dağ dağlayıp avare
Maşukun izinde kaybolur Garip...

Selvi boyu gider adımı gümrah
İçer bade/zehir aynı öğünde
    Kararan bulutlar gezer göğünde
    Yağmura tutulur her gördüğünde
    Saç sakal bembeyaz olur bir günde
Ayrılığa vasıl olup düğünde
Yazarlar deftere adını Emrah...

Sevilendir evvel sevendir ahir
Demez bir tek türkü zühresiz olsun
    Tel tezene arasında kaybolsun
    İstemez çektiği çilesi dolsun
    Gözüyle arayıp gönlüyle bulsun
Zalimin karanlık boyası solsun
Lime lime artık sevdaya Tahir...

Derler ki sevdiğin ismi ne sultan
Aşk ile bağrını dağlayıp gezer
    Kendi kendisini eğleyip gezer
    Coşkun ırmak gibi çağlayıp gezer
    Gönlünü bir zülfe bağlayıp gezer
Ela göze kurban ağlayıp gezer
Gönülden gönüle Karacaoğlan...

● Metin Özarslan

Yurtla Hisleniş

Yaradanım! Bu dünyaya
Adımızı Türk duyurdun
Sen güç verdin atlı-yaya
Bize nasip oldu yurdun

Senden aldık böyle emir
Bir emir ki keser demir
İçimizde tomur tomur
Vatana aşkı buyurdun

Atam! Uyduk sözlerine
Yüz sürerek izlerine
Dağlarından düzlerine
Kurbanı olduk bu yurdun

Daha "deniz, ırmak" için
Üstünde yurt kurmak için
Göz dikenini vurmak için
Gözleri açık uyurdun

Yurdum! Seni canı kadar
Seven pek çok evladın var...
Sinsice koynunda yatar,
Eteklerinde uyur dîn

Hatta girip de kanına
Kastedilirken canına
Emzirdin alıp yanına
Nice haini doyurdun

Gamlanmayayım ben yine
Gönlümü serdim engine
Hazır savunma cengine
Çalınan şu bando yurdun